

ת"פ 44512/12 - מדינת ישראל נגד ערן אהרון קציל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44512-12-14 מדינת ישראל נ' קציל

לפני כבוד השופט מרדכי כדורי, סגן הנשיא
בענין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ערן אהרון קציל

הנאשם

גזר דין

הרקע:

הנאשם הורשע, על פי הודהתו, בעבירות של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368(ב)(א) רישא לחוק העונשין תשל"ז - 1977, והטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשרות (בזק ושירותים) תשמ"ב - 1982.

על פי עובדות כתוב האישום המתוון, ביום 3/11/2013 התקשר לנאשם בנו, שהיה באותו מועד תלמיד כיתה ו' (להלן: "הבן"), ומספר לו על אירוע אלים שהתרחש בין לבין א', קטין כבן 14 אותה העת (להלן: "המתלוון"). הנאשם הגיע למקום בכונה לגרום למתקן להתנצל בפני בנו. המתלוון שהבחן בכר, ניסה להסתתר מפני הנאשם, נמלט למסעדה בקרבת מקום וביקש עזרה מאחד העובדים. הנאשם נכנס למסעדה, תפס בחולצתו של המתלוון והורה לו לבוא אחריו, למורת שאחד העובדים במקום ניסה להרחקו מהמתלוון. המתלוון אמר לנאשם כי אם יLER אחורי הוא יכה אותו, וכי הוא אינו מעוניין בכר. בתגובה השיב הנאשם: "אתה רוצה שאני ארביץ לך פה?".

בהמשך, ולפי דרישת הנאשם, התנצל המתלוון לפני בנו. לאחר מכן שאל הנאשם את בנו מה עשה לו המתלוון, וזה השיב כי המתלוון "פוץ אותו במכות". בשלב זה סטר הנאשם פעמיים בפניו של המתלוון, היכה אותו במכות אגרוף ובעט באשכיו ובצלעותיו. המתלוון בכיה מכבים וצעק מספר פעמים "די". הנאשם הורה למתלוון לשוב ולבקש סליחה מבנו, והמתלוון ציית לכר באופן מיד.

בהמשך לאמרור התקשר הנאשם לאביו של המתלוון וקיים אותו בಗסות. אביו של המתלוון השיב בקללות ולאחר מכן נתקק את השיחה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נחבל המתלון בפניו ובצלעותו, סבל מכבים, נזק לטיפול רפואי, למשככי כאבים ולימי מנוחה בביתו.

הריאות לעונש:

במסגרת הריאות לעונש העידה המאשימה את אביו של המתלון. לgresתו, הנאשם התקשר אליו ואימע עליו בಗסות. לאחר מכן, כאשר הגיע לתחנת המשטרה, הוא ראה שהמתלון מוכה, חבול ורועד. לאחר שהוא למשך הלילה בבית החולים ולאחר שהמתלון שב לביתו, הוא החל לסתול מפחדים, התעורר בלילות, סרב ללמידה בבית הספר ולהתרחק מהבית והוא נועל בביתו במשך חודשים ימים. המתלון לא אכל כראוי, לא שתה כראוי וטופל על ידי פסיכולוגים אשר ניסו לגרום לו לשוב ללימודים, ללא הצלחה. אביו של המתלון נדרש להפסיק את עבודתו על מנת לשחות במחיצתו. המתלון, שהיה ילד חברותי ופורח, החל להתדרדר לימודיים ובהמשך עזב את הדת.

אביו שלה המתלון סבור כי ביום הוא "בסדר" כלשהו, אך יש צורך באיש מקצוע לשם הערכה מושכלת של מצבו.

תמצית טענות הצדדים:

המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם עונש של שנת מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי למתלון וקנס. לטענה, מתחם העונש ההולם למשעי העבירה שביצע הנאשם נע בין 8 חודשים מאסר בפועל לבין 18 חודשים מאסר בפועל. לעניין הנזקים שנגרמו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הפנמה המאשימה לgresתו הנ"ל של אביו של המתלון. המאשימה טענה כי הנאשם פגע במשעי בערך של שמירה על חלשים בחברה, בזכות להגנה על שלמות הגוף, בביטחון האישי של הקטן ובאוטונומיה שלו. המאשימה טענה עוד כי הנאשם לא פעל באופן ספונטני לאחר התלהות רגעית, שכן חלף פרק זמן בין שיחת הטלפון שקיבל לבין ביצוע העבירה. הנאשם בחר שלא לחשב פעמיים קדם שפועל כפי שפועל.

המאשימה טענה עוד כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם היה להיגרם נזק אדיר, שכן מדובר בפגיעות באגרופים ובעיטות בילד קטן.

לסביר את המאשימה, לנוכח עבורי הפלילי של הנאשם, העונש המתאים לו אינו מצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, חurf הודהתו במיחס לו.

הסגור מצדו מבקש להטיל על הנאשם צו של"צ, או קנס, פיצוי למתלון והתחייבות להימנע מעבירה.

לטענת הסגור, בעוד שהמתלון היה כבן 15 במועד האירוע, היה בןו של הנאשם כבן 10 בלבד. המתלון תקף את בנו של הנאשם, ובעקבות זאת התקשר הבן לנายนם כאשר הוא בוכה והיסטררי, ומספר לו מה קרה. לטעמו, אין מדובר בפרק זמן משמעותי בו התאפשר לנายนם ל捋כל את מעשיו, אלא באירוע קצר וסוער, שהסתיים ללא נזקים חריגים.

הסגנור טען כי בשם עורך ההגנה על קטעים לו טוענת המאשימה, היה על המשטרה לכל הפחות לחזור את המתלוון באזהרה, וכך לא נעשה. הסגנור הפנה להסדר טיעון שנכרת בין המאשימה לבין נאשם אחר שהורשע בעבירות דומות, במסגרתו הסתפקה המאשימה בענישה שאינה כוללת מאסר, ואף לא מאסר על תנאי.

עוד הפנה הסגנור בטיעונו למסקירת שירות המבחן, לאפשרות השיקום העולה ממנו, ולהחש המובע בו מפני תוכזאותיה של ענישה מחרמירה.

מסקיר שירות המבחן:

שירות המבחן התייחס בתסקירו לנטיותיו האישיות, המשפחה והכלכליות של הנאשם. להתרשותם שירות המבחן, לנאשם דפוס של גוננות יתר ביחס למשפחהו, אשר הקשר ביןם הדוק וקרוב. הנאשם חש אחריות גדולה לגידול וחינוך ילדיו, וראה חשיבות רבה בבניית קשר מיטיב עםם. קשיים של ממש בהם נתונה משפחתו, בשל נסיבות לא פשוטות שיפורטו בתסקיר, מביאים את הנאשם למצוקה רגשית - נפשית עמוקה, המשליכה לעיתים על התנהגות לא מוסמת.

הנאשם שולב בהליך טיפול שיקומי במסגרת שירות המבחן, השתתף בו באופן כנה, ביטה רצון להמשיך הטיפול וניכר כי הוא נתרם ממנה רבota בהפחחת לחצים ובהעלאת מודעות לדפוסי חשיבה והתנהגות. הנאשם רואה הטיפול כל' המשיע בידו לוויסות רגשי והמשך תפקוד יציב.

שירות המבחן ציין כי הנאשם מקבל אחריות על מעשיו, מודיע לכך שפועל באופן מוטעה וראה את הבעייתיות שבდפוס התגובה האלים והתקפתי שלו. הנאשם מבטא אחריות ביחס לעבירות, וחלה התמתנות במערכות העבריניות שלו, חרף הצורך שלו להתמודד עם קשיים רבים.

בסיומו של דבר המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה בעלת אופי שיקומי חינוכי, חרף חומרת מעשיו, ועל אף עברו הפלילי. שירות המבחן הדגיש כי ענישה מחרמירה עלולה לגרום לקשיים נוספים, העולמים להעדים לחצים ולהגברת סיכון לרצידיביזם. לפיכך, המליץ להטיל על הנאשם צו של"צ נרחב, צו מבחן וענישה מותנית.

דין ומסקנות:

כפי שນפסק פעמיחר פעם, פירוט העובדות המិוחסות לנאשם בכתב האישום נועד, בין היתר, על מנת בתחום את מסגרת הדיון במשפט הפלילי למעשים שמיוחסים לנאשם. בהתאם, הודהה בעובדות בכתב האישום פירושה שאלות העובדות שיחוו תשתיית גזר דין שייגזר. הדברים נכונים שבעתים כאשר מדובר בהודהה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון. הצדדים להסדר מככלים את עדיהם תוך שיקילת הפסיכיים והפסיכונים, גם באשר להיקף הפירוט העובדתי בכתב האישום וטיבו. משכך, הצדדים מנועים להסתמך בטיעוניהם לעונש על ראיות שלא הובאו לבית המשפט בהסדר הטיעון בכתב האישום המתוקן. גם לבית המשפט אין אלא את העובדות בהן הודהה הנאשם, והוא אינו רשאי להביא בחשבון לצורך גזרת הדין עובדות שלא בא ذכרן בכתב האישום בו הודה. איסור זה חל באופן שווה על כל הפרטים

ה"חיזוניים", ובכלל זה כתוב האישום המקורי, תסקירות נפגע עבירה או כל מקור אחר (ראו: ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדיינת ישראל 7/6/2005, ע"פ 5677/11 פלוני נ' מדיינת ישראל 18/6/2012, ע"פ 7349/14 מדיינת ישראל נ' פלונית 14/5/2015, רע"פ 1931/15 מoiseksko נ' מדיינת ישראל 26/3/2015, ע"פ 5841/14 מדיינת ישראל נ' ארakan). (8/7/2015).

בהתאם לאמור, התשתיית העובדתית עליה יטוסס גזר הדין הינה זו המפורטת בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, והוא לא.

תקיפתו של אדם פוגעת בשלמות גופו, בבטחוño האיש, בכבודו ובחרכותו. הנאשם, שבמועד ביצוע העבירה היה כבן 38, תקף את המתalon שהוא כבן 14 בלבד. בכך פגע הנאשם בנוסף גם בערך ההגנה על החלשים בחברה. פערו הכוחות המשמעותיים בין הנאשם למאתalon מעכימים את עצמתה הפוגעה בערכיהם המוגנים.

בניגוד לטענת המאשימה, עובדות כתב האישום מלמדות כי הנאשם לא פעל לאחר תכנון. על פי עובדות אלה, הנאשם לא הגיע למקום בכוונה לתקוף את המתalon, אלא על מנת זהה יתנצל לפני בנו. רק לאחר שבנו של הנאשם אמר לו שהמתalon "פוץ אותו במכות" הכה אותו הנאשם.

כמפורט בכתב האישום, כתוצאה מביצוע העבירה המתalon נחבל בפניו ובצלעותו, סבל מכבים, נזקק לטיפול רפואי, למשככי כאבים ולימי מנוחה בביתו. נזקים אלה, שאיןם חמורים מאוד, פחותים באופן ניכר מן הנזקים שהיו עלולים להיגרם, לנוכח עצמתה של התקיפה ופערו הכוחות בין הנאשם למאתalon.

כאמור, הגורמים שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה הינם התרחשויות האלימה בין המתalon לבנו של הנאשם, ודבריו של בנו לפיהם המתalon תקף אותו קשות. כתב האישום אמן מפרט את מהותה של אותה התרחשויות אלימה. אולם אין להטעם מכך שבאותה עת היה המתalon כבן 14, ובנו של הנאשם תלמיד ביתה ו', ולכן יש להניח כי היה כבן 11 - 12. פער הגילאים בין המתalon לבנו של הנאשם במהלך אותו אירוע אלים מדבר بعد עצמו.

לאור כל האמור, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ת"פ (י-מ) 2000/01 מדיינת ישראל נ' ליברמן 25/9/2001, ת"פ (י-מ) 4981/00 מדיינת ישראל נ' לוי בニימין 3/3/2002, ת"פ (ק"ג) 5085-04-11 מדיינת ישראל נ' משיב 21/2/2013, ת"פ (ת"א) 40528-03-10 מדיינת ישראל נ' מלטינסקי 21/6/2012, ת"פ (י-מ) 4372-09 מדיינת ישראל נ' בן שימול 3/12/2013, ת"פ (י-מ) 23075-05-14 מדיינת ישראל נ' קיל 20/12/2015) נראה לי כי מתחם העונש ההולם למשעי העבירה שביצע הנאשם נע בין מאסר שיכול ויריצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשים מאסר בפועל.

יוער כי גזר דין בת"פ (י-מ) 01/2000 אליו הפנה הסגנון הובא בחשבון, במסגרת חלקה היחסית של מדיניות הענישה הנהוגה בקביעת מתחם הענישה. אולם, אין בגזר דין זה כדי להביא לקביעת מתחם שאינו כולל מאסר בפועל, מספר טעמים. **ראשית**, מדיניות הענישה הנהוגה אינה אלא אחד השיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם, בעוד שמשקל

הבכורה נתן לעקרון ההלימה. **שנייה**, הנאשם בפרישה הנ"ל "הכה את המתלון בפנוי". לעומת זאת, הנאשם שלפני סטר פעים בפנוי של המתלון, היכה אותו במכות אגרוף ובעט באשכו ובצלעותיו. **שלישית**, אין בהסדר טיעון שאושר על ידי בית המשפט לפני מעלה מ-15 שנה, כדי לחייב את בית המשפט בהליך זה.

לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתחום הענישה הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הפגיעה שתיגרם לו ולמשפחהו, מטיב הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו. עוד יש להתחשב בהודאותו של הנאשם אשר חסכה מזמן של העדים הרבים המפורטים בכתב האישום, יותרה את הצורך בעדותם של המתלון ואביו. בנוסף יש להביא בחשבון את נסיבותו האישיות הלא פשוטות של הנאשם ומשפחהו, המפורטות בתסaurus שירות המבחן, אשר חלקן עמדו ברקע למשעו.

לחובתו של הנאשם עומדת עברו הפלילי, הכולל 5 רשותות קודמות, אחת בהן בעבירה של תקיפה. עם זאת, מאז ביצוע עבירת התקיפה החלפו למאלה מ-13 שנה. כפי שמצוין שירות המבחן, בשנים האחרונות הנאשם עושה מאמצים לתפקיד באורח יציב, ללא מעורבות פולילית, כאשר שימור וביסוס התא המשפחתי מהוועה עברו מוקור מוטיבציה משמעותית לכך.

לנוכח האמור, ולאור השיקול השיקומי העולה מהתסaurus - הערכת שירות המבחן כי בנסיבות המוחדות המפורטוות בו ענישה חמירה עלולה לגרום לרצידיביזם - אני סבור כי למורת עבורי הפלילי של הנאשם העונש המתאים לו מצוי בחלוקת התחתון של בתחום העונש ההולם.

אני דין אפוא את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מסר למשך 4 חודשים. המסר ירוזה בעבודות שירות.
ה הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורכי קליטה והצבה ביום 7/5/2017 עד לשעה 10:00, במפקחת מחוז מרכז, יחידת עבודות שירות, רמלה.
על הנאשם לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתב מוגורי.
2. מסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור עבירת אלימות כלפי גופו.
3. פיצוי למתלון, עת/7 בכתב האישום, בסך ₪2,000. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 25/4/2017

.4. ניתן בזאת צו מבחן לפי הנאשם יעמוד בפיקוח שירות המבחן במשך שנה מהיום. הנאשם ישולב בכל קבוצה טיפולית לפי שיקול דעת שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א אדר תשע"ז, 19 מרץ 2017.